

tre Mænds Levetider, hvoraf Anders Jørgens var den sidste.

„Ja, dette er nu, hvad vi har faaet samlet,“ sagde hun, — ikke helt uden Stolthed — mens hun fremtog Stykke for Stykke af sine Skatte og med Haanden strøg ligesom kærtegnende hen over dem. „Det er jo kanske ikke saa meget, for Anders og jeg blev jo sent gifte, og de første Aaringer var det kun smaat med Udkommet, saa der var ikke stort at lægge til bedste. Vi har jo ogsaa mangen Gang haft Uheld baade med Kvæget og Høsten, saa vi maa vel endda være glade til, at vi dog er kommen saa vidt, som vi er. Den Gang jeg fik Tanker til Anders, spaaede min Moder mig rigtignok baade Fattigkassen og al Elendighed, men Vorherre vilde det nu alligevel anderledes med os, og vi har saamænd meget at sige ham Tak for.“

Hendes Syslen med disse mange hengemte Sager genvakte allehaande gamle Minder, og hun begyndte af sig selv at fortælle om, hvorledes Anders og hun i deres Ungdom havde fundet hinanden, mens de tjente i Gaarde sammen i et af Nabosognene. Fuld af Beundring hørte Emanuel paa hendes halvt skæmtende Beretning om, hvorledes de i femten Aar havde maattet tjene hos